

mua tặng anh một món quà cưới đặc biệt. Riêng em sẽ dành nửa năm lương để tặng riêng.

— Em định tặng anh cái gì ?

— Một cái xích sắt, kèm theo mớ-nốt bằng vàng.

— Ha, ha, em muốn nói rằng hôn nhân là nhà tù phải không ?

— Nóng nảy quá, anh hãy khoan cho em nói nốt. Một tuần sau khi gửi cái xích, em sẽ biếu anh một tá chia khóa.

— Một tá chia khóa ?

— Vàng, nếu có thể em sẽ biếu nhiều hơn. Ít ra là một tá. Anh cần chia khóa để mở mớ-nốt. Song sợ gửi một chia khóa, anh bỏ mất, nên em phải gửi thật nhiều. Mỗi cái chia khóa tượng trưng cho một người yêu của anh đang chờ đổ mắt,

— Em ghê thật.

— Vậy, anh phải hối lộ em đi.

Cười ròn tan, Văn Bình ôm nàng vào lòng. Chiếc ca nô nổ máy xinh xinh, rẽ sóng đỏ ngầu tiến vào đêm khuya mù mịt.

*

VII

Đòn Hẹn

— 542 gọi 319 ... 542 gọi 319 ...

Người tự xưng là 542 trạc ngũ tuần, râu mép lún phún, cặp kiếng đen sì che nửa mặt mặc dầu bên ngoài trời tối om như hũ nút. Một giọng nói khàn khàn từ máy siêu tần số VHF (1) văng ra :

— 319 nghe đây. Xin 542 ra chỉ thị.

Người đàn ông ngũ tuần nói luôn một hơi :

— Đến ngay.

— Thưa ...

— Đến ngay. Tôi đợi.

Máy vô tuyến tắt. Người đàn ông ngũ tuần trình trọng lục túi, lấy ra một cái hộp tròn như hộp đựng thuốc ho bạc hà. Mở ra, bên trong chứa đầy thuốc lá sợi nâu thái lớn. Dáng điệu chậm rãi, hắn bốc một dúm, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến. Hương vị cay sè của chất hashish (2) ngấm vào giây thần kinh làm hắn té mé.

Ngoài vườn, mưa bắt đầu rơi. Hắn cầu nhàu :

— Đêm nào cũng mưa, phiền chết đi được.

Chất ma túy chạy rần rần trong máu, khiến

(1) — Tức là Very High Frequency.

(2) — Ma túy này từ một thứ cây gai Ấn độ tên là cannabis indica mà ra. Hashish theo tiếng Ả rập là cỏ phơi khô. Dân nghiện có thể nhai, hút hoặc uống hashish.

hắn thêm được ngũ với đàn bà. Song hắn lắc đầu, xua đuôi tư tưởng xác thịt. Địa vị của hắn trong Tô chức buộc hắn phải treo gương sáng cho cộng sự viên noi theo.

Trèo lên xe hơi, hắn kiểm soát một phút trước khi mở máy. Trong thời gian hoạt động ở Âu châu, hắn đã học được mảnh khóc khôn ngoan của giới buôn súng lậu quan trọng: đề phòng bị đối phương gắn chất nổ trong xe, hắn đã giấu dưới vô-lăng một dụng cụ tầm thường mà hữu hiệu. Đó là một ngọn đèn một vôn rưỡi. Nhìn qua, ai cũng tưởng đèn báo hiệu đã kéo thẳng tay trong khi xe đậu. Thật ra, đèn này được nối liền với nắp ca-pô. Đối phương muốn gái lát-tích phải mở ca-pô, ngọn đèn bị mặt dưới vô-lăng sẽ bật sáng.

Chiếc Dauphine nhỏ bé chạy từ từ ra công. Trong đời, hắn đã mua hàng trăm cái xe, toàn là xe Mỹ dài ngoẵng và xe Anh đắt tiền, hàng 5, 10 ngàn đô la trở lên. Tuy nhiên, hắn phải dùng loại xe Pháp nhỏ bé vì sợ lộ diện. Hắn cũng không dám mò đến xóm dọ lạc, tuy hắn là đệ tử trung thành của thoát y vũ, và tiệm nhảy Vieng Ratry vừa mới được một vũ nữ thoát y Hung gia Lợi nổi tiếng đến trình diễn.

Hắn bấm nút trong xe, cánh cổng sắt nặng gần một tấn mở ra. Cũng như cánh cổng, mọi cửa chính trong tòa nhà rộng mênh mông này đều đóng mở bằng điện tử. Ngồi trong phòng, chủ nhân được vô tuyến truyền hình thông báo mọi việc xảy ra bên ngoài, và khi cần chỉ đặt tay vào cái nút nhỏ — tất cả đều là nút bí mật — là đạn thuốc mê bắn ra, hơi ngạt ghé gồm tràn đầy, hoặc nhanh

chóng hơn, và đặc lực hơn là truyền điện cao thế ba ngàn vôn. Người lạ đụng vào quả nẩy, chấn song, sẽ cháy ra than trong chớp mắt.

Tòa biệt thự kinh khủng này là trụ sở Quốc tế Đặc vụ ở Vạn tượng.

Và người lái xe Dauphine là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ. Theo thông lệ, hắn không trực tiếp gặp gỡ 319, một nhân viên dưới quyền. Song hắn không thể chờ đến mai. Hắn cũng không thể đưa 319 đến trụ sở. Vì lẽ giản dị 319 không biết trụ sở ở đâu.

Xe hơi phóng nhanh trên con đường đất đỏ lầy lội. Theo thói quen, hắn vắng tục rời làm bầm:

— Chà bù với xa lộ ở Âu châu. Phen này, mình đến bỏ xô rừng phải gió này sang bên ấy làm ăn mất thời.

Đến con đường nhỏ tối om gần bờ đê, cách vũ trường Vieng Ratry một trăm thước, hắn lái xe vào bụi rậm, đậu lại. Hai phút sau, một bóng đen tiến lại trèo lên xe. Trong khi ấy, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ đã đeo mặt nạ đen lên.

Không đề ý đến lời chào hỏi của 319, hắn đi thẳng vào đề:

— Z. 28 về chưa?

— Thưa rồi.

— Dĩ nhiên hắn đã lên máy bay. Song rời phi trường Wattay không có nghĩa là hắn đã về Sài Gòn. Tôi cần tin tức rõ rệt và chính xác. Vì lẽ này, tôi phải đích thân gặp bạn.

— Tùy viên quán sự của sứ quán Lào ở Sài Gòn vừa gửi khẩn điện về là Z. 28 đã đáp xuống Tân sơn nhất.

— Từ Tân sơn nhất, hắn đi đâu?

— Hấn về thẳng tổng hành doanh. Tối mịt, hấn lái xe đi chơi. Thưa, hấn có tật xấu ham ăn và ham gái. Ở Sài Gòn, đêm nào hấn cũng phải đi ăn thật ngon, và sau đó là cà suýt sáng. Vì vậy, tùy viên quân sự Lào đã theo dõi hấn quá dễ dàng.

— Đêm nay, hấn còn ở Sài Gòn không ?

— Còn.

— Ở đâu. Tôi cần biết đầy đủ đề cho người kiểm soát lại.

— Trong bệnh viện.

— ?

— Thưa bệnh viện riêng của sở Mật vụ. Nhân viên mật vụ Việt nam bị bệnh hoặc bị thương không được điều trị ở ngoài, vì lý do an ninh. Đúng 8 giờ 25 phút, giờ Sài Gòn, hấn lái chiếc Ferrari GT vào Chợ Lớn thì gặp nạn.

— Xe đụng ?

— Vâng, hấn có thói quen chạy trên 100 cây số một giờ. Thưa ông, đường sá Sài Gòn chật chội, xe có lại nhiều, nên bị đụng là chuyện dĩ nhiên.

— Tôi không thích nghe bạn giải thích. Nhiệm vụ của bạn là tường trình. Tường trình mọi sự việc khách quan. Phần giải thích dành cho luật sư, hoặc cho nhà văn trình thám. Hấn gặp nạn ở đâu ?

— Trước tiệm ăn Arc en Ciel, trên đường Đồng Khánh. Trong phút say sưa, hấn lái xe ngược chiều, và tông vào quân xa.

Có ai chứng kiến tai nạn không ?

— Nhân viên của phòng tùy viên quân sự đã theo sau hấn từng giây, từng phút. Hấn bị ngã xiêu trên vô lăng, máu me đầm đìa. Hấn được vục

lên quân xa, và chở vào bệnh viện Grall.

— Bệnh viện Grall ?

— Vâng. Hấn được chở vào Grall lúc 9 giờ 38 phút, giờ Sài Gòn.

— Biết rồi. Biết rồi. Hơn ai hết, tôi đã biết giờ Sài Gòn sớm hơn giờ Vạn tượng 60 phút. Bạn mất thời giờ nhiều quá. Thương tích hấn ra sao ?

— Hấn vừa được đưa vào phòng thi xe hơi riêng của sở Mật vụ tôi, chở hấn tới bệnh viện Z. 005.

— Bạn chắc chắn hấn vào Z. 005 không ?

— Chắc chắn. Nhân viên của ông tùy viên quân sự vẫn bám sát. Tuy nhiên, từ khi Z. 28 vào bệnh viện Z. 005, chúng ta không được biết gì thêm nữa.

— Nghĩa là ...

— Không. Tôi không tin là có sự dàn xếp phỉnh gạt. Nhân viên của ta đã hỏi phòng thường trực ở Grall. Họ đã ghi tên và căn cước của bệnh nhân. Hấn đúng là Tống Văn Bình.

— Căn cước của hấn không phải là Tống Văn Bình.

— Vâng. Hấn mang tên Phạm Thành. Và lại, y sĩ thường trực tại Grall cho biết là hấn bị thương khá nặng. Tuy nhiên, không nguy đến tính mạng. Tôi vừa nhận được tin viên kỹ của thông tấn xã AFP.

— Nội dung ?

— Thưa, tôi đã mang theo đề ông đọc.

— Trời tối quá. Bạn chỉ cần tóm lược là đủ.

— Theo tin viên kỹ, nạn nhân đúng là Văn Bình, yếu nhân điệp báo của Việt Nam. Tin này nói rõ hấn bị gãy hai xương sườn, phải điều trị ít

ra là nửa tháng.

— Nghi ngờ lắm. Theo tôi, lão Hoàng không đầu hàng dễ dàng đâu. Lão là nhà phù thủy cao tay. Lần nào gặp lão, ta cũng thất điên, bát đảo. Lần này, ta phải thận trọng gấp năm, gấp mười. Có thể Z 28 gặp nạn thật sự. Trong đời điệp báo, gặp rủi ro là thường. Song cũng có thể là tai nạn giả vờ. Nếu lão Hoàng dàn kịch, chúng ta sẽ nguy to. Trong tời hậu thư gửi sáng nay cho hoàng thân Thủ tướng, ta đưa ra 3 điều kiện. Trên nguyên tắc, chính phủ đã tôn trọng đúng điều kiện 2, và 3, nghĩa là chấm dứt mọi hành động chống lại Quốc tế Đặc vụ, và tổng xuất tên Văn Bình về Sài Gòn. Hiện chính phủ đang xúc tiến thi hành điều kiện thứ nhất. Nếu lão Hoàng dính vào, ta khó thể nuốt trôi số tiền hai triệu đô la. Tên đao phủ Văn Bình léo hành được đến Vạn tượng, ta sẽ bị khốn đốn vào phút chót. Ta có thể mất tiền, và mất cả mạng nữa.

Mạng tôi, dĩ nhiên tôi không lo, vì tôi có thể rời Lào bất cứ lúc nào tôi muốn. Còn mạng của bạn... Nội vụ vỡ lở, bạn là người đứng mũi chịu sào. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào bạn. Bây giờ, bạn tính sao?

— Theo tời hậu thư, chính phủ được quyền quyết định trong vòng 72 giờ đồng hồ. Vì vậy, tôi đề nghị chờ đợi nội ngày mai. Tôi sẽ cho nhân viên nghe ngóng. Nếu quả lão Hoàng chơi xỏ, ta tỏ thái độ cũng chưa muộn.

— Phòng bệnh bao giờ cũng lợi hơn chữa bệnh. Ở vào địa vị bạn, tôi sẽ tăng cường biện pháp an ninh.

— Vàng. Ông tin ở tôi.

— Không phải lần đầu tôi hợp tác với bạn. Trong quá khứ, bạn đã giúp tôi đắc lực, nên tôi mới về Ai lao hoạt động. Song lần này tôi có cảm tưởng là đối phương đang lừa chúng ta vào bẫy. Thôi, tôi chào bạn. Nếu cần, ta sẽ gặp nhau lại. À, khi nào bạn sang Pháp?

— Tuần tới. Trường mục tôi ở Ba lê chỉ còn rất ít. Nếu có thể...

— Không sao. Ngày mai, tôi sẽ chuyển 100.000 đô la vào ngân hàng cho bạn. Còn thiếu bao nhiêu, khi bạn về, ta sẽ tính sau. Thế nào, có bạn lai của tôi làm bạn bằng lòng không? Nếu không, tôi sẽ kiếm người khác.

— Khá lắm. Cảm ơn ông, năng rất hợp với sở thích của tôi. Tôi định mang năng qua Pháp hưởng tuần trăng mật.

— Năng tiêu tiền như phá, bạn coi chừng.

— Vì thế, chúng ta cần hợp tác chặt chẽ. Ông cần tin tức, cần nội tuyến. Tôi cần tiền bạc, cần hạnh phúc.

Hai người bắt tay nhau. Chiếc Dauphine phóng qua vũ trường Vieng Rattray. Ánh đèn nê-ông dịu dàng hắt vào xe hơi. Trong một giây đồng hồ ngày ngắn, gã chủ tịch Quốc tế Đặc vụ cất chân ra khỏi bàn đạp tốc độ. Hắn muốn đậu xe lại, tạt vào hưởng lạc. Nhưng rồi nhiệm vụ nghề nghiệp đã thắng. Hắn chắt lưỡi, ấn nút ga xăng, để thoát khỏi lùm ánh sáng quuyến rũ của vũ trường.

Trong lúc lái qua, hắn đã để ý đến những tấm ảnh treo la liệt. Toàn là đàn bà đẹp. Và là đàn bà đẹp đang cởi quần áo.

Mưa vẫn tuôn xối xả. Như máy, hẳn lấy hộp ma tủy ra lăn nữa. Và như máy, hẳn bỏ một dùm vào miệng.

Bên tay phải, sông Cửu Long cuộn sóng đỏ ngầu...

Trên sông Cửu Long cuộn sóng đỏ ngầu, canô vẫn lướt êm như trượt tuyết. Văn Bình tắt hết đèn, chỉ còn để lại ánh sáng xanh nhạt trong ca bin hoa tiêu. Ngồi bên, Quỳnh Loan ngả đầu vào vai chàng, nấc lìm đim, cánh mũi phập phồng.

Đột nhiên, chàng hỏi nàng :

— Khu vực này yên không ?

Nàng đáp :

— Yên. Trong giờ giới nghiêm, quân đội không canh gác bờ sông. Và lại, em đã có sẵn giấy tờ. Chúng mình được tự do di chuyển suốt đêm. Vì chúng mình là nhân viên tòa đại sứ Trung hoa Nhân dân.

— Nghĩa là chúng mình phục vụ cho Trung cộng.

— Vâng. Bắt đầu từ phút này, anh chính thức là phụ tá tùy viên quân sự của tòa đại sứ Trung Cộng. Còn em là bí thư của anh.

— Còn chức tùy viên văn hóa tại sứ quán Việt nam ?

— Ô, ban ngày em là tùy viên văn hóa. Ban đêm làm bí thư. Ông Hoàng căn dặn anh phải thận trọng, tuyệt đối thận trọng. Bằng mọi cách, anh phải tỏ cho địch biết là Z. 28 đã bị thương, bị trọng thương trọng tai nạn xe hơi ở Sài Gòn. Bản tin viễn ký của các thông tấn xã đã tọc mạch chuyển

tin này đi khắp thế giới. Và sau đó một giờ, Bộ Thông Tin Sài Gòn đã chính thức cải chính.

— Vì lẽ gì ?

— Nếu không cải chính, địch sẽ cho là chúng ta cố tình gây tai nạn. Cải chính, địch sẽ định ninh là chúng ta không muốn thế giới biết tin Văn Bình bị nạn. Anh nổi tiếng thật. Nhiều khi, em đâm ra ghen với anh.

— Ghen tài hay ghen tình ?

— Cả hai. Ghen tài nhiều hơn.

— Em nói dối.

— Vậy thì ghen tình. Anh đừng khinh thường em. Tuy em chưa là vị hôn thê như Nguyễn Hương, em ghen cũng khủng khiếp không kém.

— Em quên rồi. Em vừa tâm sự là không đòi hỏi gì hết.

— Tri dị, hành nan. Bản chất nữ nhân viên Biệt vụ không đòi hỏi, song bản chất người đàn bà thêm yêu, và thêm độc quyền lại đòi hỏi ghê gớm.

Hai người lặng thinh. Văn Bình không muốn hỏi thêm để được nuôi mãi ảo vọng là nàng nói đùa. Vì nếu nàng nói thật, chàng sẽ quàng thêm ách thứ nhì vào cổ, và cái ách thần tiên này sẽ làm chàng điêu đứng quanh năm ngày tháng.

Khôn ngoan, chàng chuyển sang đề tài khác :

— Đồng hồ em mấy giờ ?

— 2 giờ sáng.

— Nghĩa là chúng ta còn gần 50 giờ nữa. 50 giờ để khám phá một công việc bí mật và tối hậu. Gấp rút thật. Anh không biết sẽ thành công hay thất bại. Tuy nhiên, có em ở bên anh hy vọng

thành công. A, Sulivong điện cho Quốc tế Đặc vụ ra sao ?

— Như anh tiên đoán. Chính phủ Lào thỏa thuận chuyển hai triệu đô la vào một trương mục ghi số ở Thụy sĩ, trong thời hạn đã định. Theo chỗ em biết, Thủ tướng chưa quyết định dứt khoát. Còn đợi lệnh Thủ tướng nữa, bộ Tài chính mới liên lạc với ngân hàng. Tuy nhiên, em tin là Thủ tướng ưng thuận. Chúng mình chỉ còn hai đêm, một ngày nữa.

Ca-nô từ từ ghé bờ.

Trận mưa bắt đầu ngọt hột. Quỳnh Loan đeo kính hồng ngoại tuyến, quan sát từ phía. Một phút sau, nàng ngoắt tay :

— Lên được rồi.

Bờ sông trơn như mỡ nên Quỳnh Loan suýt ngã. Không hiểu vô tình hay cố ý, nàng ngã vào lòng chàng. Được thề, chàng ôm nàng hâu. Nàng véo chàng một cái nên thân :

— Anh này chỉ lợi dụng.

Chàng cười vui vẻ :

— Em véo anh nữa đi.

Nàng nghiêm mặt :

— Đùa mãi. Hồng việc phen này, em sẽ gánh hết trách nhiệm. Chắc hẳn Nguyễn Hương sẽ đổ tội cho em quyền rũ anh làm anh sao lãng và bê bối.

— Ái chà, Quỳnh Loan quyền rũ vị thành niên !

Nàng suýt khế. Một tiếng động vừa nổi lên. Tiếng giầy lợi bòn lồm bồm, rồi tiếng hò :

— Đứng lại.

Chết rồi, binh sĩ tuân tiễu. Tuy có chứng minh thư, Văn Bình vẫn lo ngay ngáy. Chung quy cũng

vì bệnh la cà của chàng. Nếu chàng không mất thời giờ tán tỉnh, phút này hai người đã an vị trong xe hơi.

Chàng cầm tay nàng đứng lại. Một quân nhân đội mũ sắt từ trong bóng tối nhô ra, giọng chua lòm :

— Ông bà đi đâu ?

Quỳnh Loan đáp :

— Chúng tôi có giấy tờ lưu thông đặc biệt trong giờ giới nghiêm.

Người lính hỏi :

— Ông bà làm gì ?

Dĩ nhiên, Văn Bình không thể khai là nhân viên thượng tầng của ông Hoàng. Phe khuy nh tả đang làm mưa, làm gió trong thành phố, thượng sách là phó trương lá bùa Trung cộng. Quỳnh Loan nhanh nhẩu :

— Chúng tôi là tùy viên sứ quán. Đại sứ quán Cộng hòa Nhân dân Trung hoa.

Người lính ngần ngừ một giây rồi nói :

— Mời ông bà theo tôi.

Văn Bình hỏi gặng :

— Đi đâu ?

Người lính không đáp, chìa khẩu tiêu liên vào ngực chàng, giọng chát chúa :

— Ông bà làm rồi. Chúng tôi không ưa tòa đại sứ Trung cộng.

Văn Bình có cảm tưởng như mặt đất nứt đôi, kéo chàng ngã xuống. Chẳng may, chàng gặp một đội tuần phòng khuy nh hữu. Vạn tượng đang sống trong cơn sốt rét chính trị. Trên nguyên tắc, tình hình tạm yên, nhưng ở hậu trường cuộc tran-

chấp giữa ba phe, nhất là giữa phe thân Cộng và phe chống Cộng vẫn tiếp diễn ráo riết.

Văn Bình không được quyền suy nghĩ nữa. Chẳng phải hành động tức khắc, mặc dầu người quân nhân tuân thủ là đồng minh. Tuy nhiên, Quỳnh Loan đã ra tay trước chàng một phần mười giây đồng hồ.

Ngón đòn tuyệt vời của nàng giáng xuống tay người lính, khẩu tiểu liên rơi tòm xuống nước. Đối phương còn ngất ngư thì phát a-tê-mi thoát thoát phóng tới. Nạn nhân ngã theo khẩu súng, không kịp kêu lên. Không chậm trễ, Văn Bình cúi xuống, gia án bằng cú đánh chí tử vào yết huyệt. Nạn nhân thở hắt ra rồi nằm lịm trên vũng bùn.

Từ phía vẫn vắng lặng. Văn Bình kéo Quỳnh Loan vào bụi rậm, ngồi núp. Hai phút sau, có tiếng người gọi, rồi tiếng giày bị bõm. Rồi im lìm.

Hú hồn, hai người tiến ra đường lớn. Xe hơi riêng của Quỳnh Loan đậu sau một ngôi nhà bỏ hoang, tường gạch đen sì. Ngồi bên chàng, Quỳnh Loan làm lì như pho tượng. Chàng ngoảnh mặt hỏi :

— Em hối hận ư ?

Chàng dinh ninh là nàng lắc đầu. Hối hận là danh từ không được ghi trong tự điển gián điệp. Kinh ngạc xét bao, nàng lại gật đầu, giọng chua sót :

— Vâng. Trước khi lái ca nô đón anh, em đã cầu nguyện đêm nay không giết người. Vì em muốn được thanh thoi sống bên anh. Ngờ đâu vì mái trò chuyện, chúng ta bị lộ.

— Gần em, anh thấy em có một tình tình độc

đáo. Bè bạn nói em là nữ nhân viên ít tình cảm nhất, giờ đây, anh biết là sai.

— Vì em là đàn bà. Đàn bà là vật khó hiểu nhất của vũ trụ. Không khéo em diên mất, anh ạ. Nhiều khi em tàn nhẫn lạ thường. Nhưng nhiều khi em lại mềm yếu như không có nghị lực.

Rồi nàng thở dài :

— Có lẽ em bắt đầu hỏng rồi. Ngày em tốt nghiệp, ông Hoàng mời riêng lên văn phòng dặn dò thật lâu. Ông Hoàng nhìn người tài thật. Theo lời ông, em dễ bị rung động. Sở dĩ em có trái tim khô khan, rắn rỏi, nên được chị em mệnh danh là Tượng đá, là vì chưa gặp bạn đồng tâm. Ông Hoàng khen em, rồi chê, khen về tài, về lòng can đảm, về sắc đẹp, song chê về đa tình, đa cảm. Trước khi cho em về, ông Hoàng còn dặn thêm : « Khi nào gặp thắc mắc, có cứ gõ cửa văn phòng tôi. Từ 30 năm nay, tôi chưa gặp nữ cộng sự viên nào gồm nhiều đức tính nghề nghiệp như cô. » Anh ơi, có lẽ em phải gõ cửa văn phòng ông tổng giám đốc mất rồi. Em muốn xin thôi, anh ạ.

— Em vừa nói xin ở lại Văn tượng. Bây giờ, em đòi xin thôi. Thù thật, người sắp diên là anh, không phải em.

Nàng thở dài nữa nàng hơn :

— Không, em diên đúng hơn. Anh không thể diên được, vì trong đời, anh đã gặp, đã yêu nhiều. Người anh yêu đều đẹp nghiêng nước, nghiêng thành, em chỉ là hạt bụi. Tuy vậy, anh yêu nhiều đề rồi chẳng yêu ai. Rốt cuộc, anh vẫn đặt công việc lên trên. Còn em, em là gái lớn lên, em chưa bao giờ rung động. Nhưng phút gần anh đối với em

là những tuần lễ rung động lạ thường. Anh ơi...

Quỳnh Loan nín lặng. Thấp thoáng trong tối, chàng thấy một giọt lệ long lanh trong khoe mắt đen láy của nàng. Chàng bàng hoàng như bị cảm lạnh. Chàng không ngờ thói quen đùa rỡ với ái tình của chàng đã mang lại kết quả tai hại. Dĩ nhiên, chàng yêu Quỳnh Loan, song chàng chỉ coi nàng như dưỡng khí, thiếu dưỡng khí chàng phải chết, nhưng dưỡng khí ở nơi nào cũng có, nơi nào dưỡng khí cũng giống nhau. Một nhà văn đã dặn không nên đùa rỡ với ái tình. Ông Hoàng lại dặn chàng hàng chục lần. Chàng không cần nghe, vì chàng định ninh dần bà thường gặp chỉ là người vợ một đêm, sáng sớm trả tiền rồi quên, hoặc là nữ điệp viên của địch, sau giờ ái ân rồi đâm luôi dao vào ngực, hoặc là nữ nhân viên Biệt vụ — những người khôn ngoan không đại ý chàng mà không lấy được chàng.

Giờ đây, chàng biết là lầm. Tinh tinh bừa bãi và khinh bạc đã dụ chàng vào mê hồn trận, vào rồi không ra được nữa. Quỳnh Loan không giống hàng chục, hàng trăm người đàn bà chàng gặp trong đời gián điệp. Trái tim của nàng rắn như sỏi đá, nhưng đến khi yêu ai, lại mềm như bùn. Nàng yêu một cách si mê và độc đoán. Khi cần, nàng có thể giết người.

Một nỗi lo sợ mệnh mang dâng lên trong lòng Văn Bình. Chàng vội lãng sang chuyện khác, chuyện làm ăn nguy hiểm :

— Em đã vẽ lọa đồ cho anh chưa ?

Giật mình, Quỳnh Loan ôm lấy vai chàng :

— Rồi. Em đã lo liệu đầy đủ. Anh lái xe

thăng ra đường lớn, rồi rẽ sang bên phải. Đi hai cây số thì đến nơi.

Văn Bình rú ga, chiếc xe Đức phóng nhanh trên con đường đất lầy lội, bắn nước tung tóe. Mắt chàng dán vào hai lùm pha sáng quắc. Đột nhiên, nàng gọi :

— Anh Văn Bình ?

Chàng có cảm giác như bão tố vừa nổi trên sông Cửu Long. Chàng nhún vai :

— Gì em ?

Quỳnh Loan cân nhắc từng chữ :

— Em muốn hỏi anh một việc quan trọng, và mong anh đừng thản trả lời.

— Sẵn sàng.

— Em không đùa đờ. Anh phải hứa danh dự là không được nói dối. Nếu không...

— Khổ quá, em bắt anh thề thốt làm gì. Nguyên Hương thường bảo anh là cá trê chui ống. Từ xưa đến nay, chưa người đàn bà nào tin lời thề của anh.

— Em còn là con gái, chưa phải đàn bà. Hơn ai hết, điều này anh đã biết. Trưa nay...

Văn Bình tái mặt. Chàng nhớ lại những phút cuồng dại với nàng. Chàng vừa phạm một lỗi lầm ghê gớm. Một tội ác không thể tha thứ. Ngồi bên, nàng nói tiếp, giọng đều đều như ông chánh thẩm tại tòa đại hình :

— Không ai tin lời thề của anh, nhưng riêng em, em tin một cách tuyệt đối. Anh thề đi.

— Ừ thì anh hứa danh dự là nói thật. Và lại, em định hỏi anh chuyện gì ?

— Chuyện tâm tình giữa anh và em, giữa anh

và nhiều người khác. Anh đối với chị Nguyễn Hương ra sao ?

— Từ nhiều năm nay, chưa ai đặt câu hỏi nan giải này với anh. Cả Nguyễn Hương cũng chưa khi nào hỏi anh. Vì anh rất sợ trả lời. Nhiều lần, vất tay lên trán, nghĩ lại những điều đã hứa, và nhìn xuống lại đen tối trước mặt, anh vẫn không tìm ra giải đáp.

— Em muốn anh trả lời dứt khoát.

— Suốt đời, câu hỏi này vẫn lòng đòng, không thể nào dứt khoát được đâu. Nếu anh trả lời là yêu Nguyễn Hương, em sẽ hỏi vặn anh tại sao chưa lấy nàng làm vợ. Em sẽ mắng nhiếc anh là gã đàn ông số khảnh, một tay bẻ nát hàng chục cánh phù dung khờ dại. Em tha lỗi cho anh. Cách đây một phút, anh vừa nghĩ trong óc rằng trưa nay anh phạm một tội ác kinh tởm.

Chàng nhìn mình nàng sụ mặt. Nhưng không, nụ cười trên môi nàng đột nhiên nở rộng, và tươi tắn hơn bao giờ hết :

— Cái được anh gọi là tội ác kinh tởm em lại coi là hạnh phúc. Anh đã mang lại ánh sáng cho đời em. Lần đầu tiên, em tận hưởng hạnh phúc với đàn ông. Lần đầu tiên, em biến thành đàn bà thật thụ. Em đòi hỏi thật nhiều, nhưng thật ra, em chẳng đòi hỏi gì hết. Em chỉ yêu cầu anh điều này : nếu anh yêu Nguyễn Hương tha thiết, anh nên thành hôn với nàng, em sẽ giúp anh toại nguyện. Vì anh có vợ, em sẽ không dám sàm sỡ, không dám hy vọng nữa. Ngược lại, em anh sẽ sống một cuộc đời nghiêm chỉnh. Đàng này. . . Đàng này, em vẫn hy vọng. Nhiều người nữa vẫn hy vọng. . .

— Nghĩ cho cùng, anh chết là hơn. Anh sống, nhiều người trong số có em, sẽ khổ. Anh sống, anh sẽ phạm thêm nhiều tội ác nữa.

— Đừng nói bậy. Anh chết, em cũng tự vận.

— Trời ơi !

— Em nói thật đấy. Nhiều khi em muốn có con với anh. Nếu không được làm vợ anh, ít ra em cũng có bên mình hình bóng của anh. Em sẽ nuôi con khôn lớn rồi vào tu viện. Tên con, em sẽ đặt là Văn Bình. Lớn lên, nó sẽ nối nghiệp cha nó. Nó cũng mang bí hiệu Z.28.

Văn Bình lại lặng thinh. Giọng Quỳnh Loan vẫn đều đều, bình thản :

— Em đã nhất quyết rồi. Không sức mạnh nào trên đời này có thể làm em đổi ý kiến. Sau khi hoàn thành công tác, em sẽ ở lại Vạn tượng. Em sẽ viết thư riêng cho ông Hoàng. Về phần anh, suốt đời anh không được phép lấy vợ.

Văn Bình thở phào ra :

— Tưởng gì, nếu bị cấm lấy vợ anh xin ký hai tay.

— Anh đừng tưởng bở. 3, 4 năm nữa, anh có bốn phân phải dạy con nên người.

Chàng cười vui vẻ :

— Nghe em nói, ai cũng tưởng em là vợ anh, hoặc ít ra đang có mang với anh.

— Hồi nhỏ, em là đứa lì nhất trường, muốn gì là được. Em không vui vịnh cha mẹ như bọn trẻ cùng tuổi được nuông chiều, mà là tự lực cánh sinh. Thấy hàng xóm chơi diều, em quyết làm diều bằng được. Buổi tối, em giả vờ lên giường ngủ, nhưng chỉ một lát sau em bỏ dậy, lên xuống bếp, thắp đèn

hì học cả đêm. Gần sáng, em làm xong. Tụi bạn phục em sát đất. Lớn lên, vào trường tình báo, em đứng bết về môn tác xạ. Nghề tình báo, bắn súng cũng cần như bơi lội đối với dân chài lưới. Em lại thức đêm, thức đúng một tuần lễ, nghiên cứu khuyết điểm, và tìm cách sửa chữa. Một tháng sau, từ hạng đèn đỏ em trèo lên hạng 10. Rồi em tốt nghiệp số một. Anh thấy chưa? Em muốn là được.

Xe hơi chạy lúi lũi trong bóng đêm dày đặc. Văn Bình đã tắt đèn pha. Chàng muốn đến nơi lập tức để khỏi phải trò chuyện với Quỳnh Loan. Nàng là người đàn bà đầu tiên mà chàng sợ trong đời. May thay, một phát hỏa châu từ bờ sông bắn lên trời sáng rực đã cứu chàng. Chàng giảm tốc độ, và quay sang phía nàng:

— Họ canh gác cẩn mật thế này, anh sợ không lọt vào được.

Nàng lắc đầu:

— Gần đồn binh Chinaimo, hỏa châu bắn lên là thường. Hồi tối, em đã qua đây một lần. Em nhận thấy sự bố phòng có vẻ nghiêm ngặt hơn trước. Tuy nhiên, anh sẽ vào cửa trước nên chẳng có điều gì đáng ngại.

— Cửa trước?

— Vâng. Mãi tâm tình vun với anh, em quên nói anh biết kế hoạch của ông Hoàng. Công ty Dược phẩm Thần Tiên tọa lạc trong một khu nhà lớn, cách đồn binh Chinaimo nửa cây số. Tất cả những độc dược ghê gớm được chế tạo tại đây, theo một thỏa ước kinh tế giữa hai nước Lào-Mỹ. Như anh đã biết, công ty độc dược được thiết lập

tại Lào là để chặn đứng âm mưu của Trung cộng. định vơ vét hết ma túy ở Đông nam á để đầu độc dân nghiện trên toàn thế giới. Độc dược chế tạo ở đây được gửi sang Hoa kỳ, dùng làm thuốc. Vì bên trong toàn là máy móc đắt tiền, và chữa thuốc độc nên xí nghiệp Thần Tiên được canh phòng chặt chẽ hơn nhà máy chế tạo bom nguyên tử của Mỹ. Từ trước đến nay, chưa ai lọt vào được, vì tường cao gần 5 thước, suốt ngày đêm truyền điện 250 vôn, bên ngoài còn một khu đất chôn mìn, đụng vào là tan xác. Công nhân trong nhà máy toàn là người ngoại quốc.

— Còn thiếu tá Sim Leng?

— Sim Leng thay mặt chính phủ Lào, phụ trách an ninh trong nhà máy. Lát nữa, anh sẽ vào văn phòng của Sim Leng. Trong vòng nửa giờ, phiên gác được thay đổi. Người chỉ huy phiên gác sắp tới là cộng sự viên của ông Hoàng. Nói là cộng sự viên không đúng lắm, vì hắn mới hợp tác với ông Hoàng một lần. Lần này là thứ hai. Hắn thêm tiền, ông Hoàng vớt cho hắn 500 đô la, thế thôi.

— Trời ơi, chỉ dẫn anh vào nhà máy mà phải trả 500 đô la?

— Hắn còn chê ít. Hắn phàn bi nếu là nhân viên RU thì phải trả hàng vạn đô la cũng vơi tắt được vào. Em liền nói thẳng vào mặt hắn rằng RU là kẻ thù của hắn — vì hắn người Việt, nhập Lào tịch, cha mẹ hắn bị giết ở Hà nội, hắn phải tản cư qua Vạn tượng — còn chúng ta là bạn và lại, em còn cho hắn biết thêm nếu hắn ché ông. ché éo, em sẽ liên lạc với CIA, để vào nhà máy không thêm nhờ hắn nữa. Nghe nói CIA hắn giết